

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupený Mgr. Markétou Vítovou, advokátkou se sídlem 5. května 1050/66, Praha 4, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2024, č. j. PPR-20346-18/ČJ-2023-990450, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2024, č. j. 17 A 39/2024-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal v roce 2023 o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie „A“ – samopalů. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (dále „krajské ředitelství“), rozhodnutím ze dne 20. 2. 2024, č. j. KRPA-83011-26/ČJ-2023-0000IZ (dále „prvoinstanční rozhodnutí“), žalobci výjimku neudělilo. Žalobce brojil proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním, které žalovaný zamítl. Prvoinstanční rozhodnutí bylo již čtvrtým v řadě, přičemž žalovaný předchozí tři vždy k odvolání žalobce zrušil.

[2] V záhlaví označené rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze (dále „napadené rozhodnutí“ a „městský soud“). Městský soud žalobu zamítl. Aproboval závěry správních orgánů v rozsahu obou důvodů, pro které byla stěžovatelova žádost zamítnuta. Prvním důvodem neudělení výjimky bylo neprokázání dostatečného

důvodu sběratelské činnosti pro požadované rozšíření sběratelského zájmu [§ 9 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 5 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále „zákon o zbraních“)]. Druhým důvodem bylo to, že žádost žalobce odporovala veřejnému pořádku a bezpečnosti (§ 9 odst. 3 zákona o zbraních).

II. Argumentace účastníků řízení

[3] Proti rozsudku městského soudu (dále „napadený rozsudek“) žalobce („stěžovatel“) brojí kasační stížností z důvodů, jež podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel uvedl, že ačkoli městský soud správně porozuměl jeho žalobním námitkám, posoudil je nesprávně. Poukázal na to, že žalovaný už v rozhodnutí ze dne 21. 8. 2023, č. j. PPR-20346-8/ČJ-2023-990450 (dále „druhé rozhodnutí“), konstatoval, že sběratelskou činnost stěžovatele lze z doplněných podkladů dovodit. Žalovaný proto nesprávně v napadeném rozhodnutí aproboval nerespektování svého již dříve vysloveného závazného právního názoru. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem napadeného rozsudku, že z celého kontextu odůvodnění druhého rozhodnutí plyne, že žalovaný měl sběratelskou činnost za prokázanou pouze ve vztahu k žádostem, které stěžovatel podal v minulosti. Podle stěžovatele to z napadeného rozhodnutí vůbec neplyne, neboť žalovaný se vyjádřil obecně a neuvedl, že neměl na mysli stěžovatelovu sběratelskou činnost jako celek. Protože městský soud blíže nespecifikoval, co míní „kontextem rozhodnutí“, považuje stěžovatel napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[5] Dále stěžovatel brojil proti posouzení své žalobní námitky, v níž tvrdil, že žalovaný při posuzování rozporu s veřejným pořádkem a bezpečností vybočil z mezí správní úvahy. Nesouhlasil s konstatováním městského soudu, že napadal pouze obecné východisko správního uvážení, aniž by rozporoval konkrétní úvahu správních orgánů. Namítl, že mu není zřejmé, v čem městský soud spatřuje nedostatečnou precizaci žalobních bodů. Jen sotva mohl napadnout konkrétní úvahu v situaci, kdy správní orgán konstatoval pouze to, že není ve své úvaze omezen ničím. Tím se podle stěžovatele žalovaný dopustil zneužití správního uvážení a současně zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Městský soud pochybil, pokud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření připomněl, že v druhém rozhodnutí pouze konstatoval, že krajské ředitelství napravilo vadu řízení týkající se prokázání sběratelské činnosti, kterou bylo možné z doplněných podkladů dovodit. Z odůvodnění druhého rozhodnutí je zjevné, že doplněné podklady se týkaly starší žádosti, jejíž důvody krajské ředitelství akceptovalo v roce 2009. Žádosti jsou nicméně vždy posuzovány individuálně. Žalovaný má za to, že důvody, proč byla zamítnuta žádost, jež je předmětem nyní řešené věci, vyjádřil dostatečně srozumitelně. Upozornil, že zákon nezakládá nárok žadatele na udělení výjimky, uspěl-li již dříve se starší žádostí. Odmítl rovněž, že by vybočil z mezí správního uvážení.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře už v minulosti zdůraznil, že kasační stížnost musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 5). Kasační stížností nelze argumentačně mířit zprostředkovaně i do rozhodnutí správních orgánů napadených žalobou, nýbrž jen do rozhodnutí krajského soudu. Pouhý blíže neodůvodněný nesouhlas se závěry krajského soudu nesplňuje esenciální požadavky kladené na formulaci kasačních námitek (rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2024, č. j. 4 As 212/2023-29, bod 17). NSS proto předesílá, že se věcně nezabýval tou částí kasační stížnosti, v níž stěžovatel opakuje svou argumentaci ze správního řízení a z řízení před městským soudem, aniž by kvalifikovaně zpochybňoval závěry napadeného rozsudku. Jde zejména o strany 2 až 9 kasační stížnosti, kde zcela shodně jako v žalobě popsal skutkový stav, procesní vývoj správního řízení, obsah odvolání, rozhodnutí o něm a žalobní body. Kasační námitky lze nalézt teprve za shrnutím obsahu napadeného rozsudku, v posledním odstavci na straně 9 a dále na stranách 10 až 12.

[10] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že z kontextu odůvodnění druhého rozhodnutí žalovaného plyne, že zmínky o prokázání sběratelské činnosti se týkaly žádostí podaných v minulosti. To podle něj z druhého rozhodnutí nevyplyvá. Spokojil-li se městský soud s takto obecným odkazem, má stěžovatel napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[11] Této námitce NSS nepřisvědčil. Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje mimo jiné takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou (např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[12] NSS připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje jej přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tj. pro případy, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[13] Napadený rozsudek odkazovaným judikturním závěrům bez obtíží dostojí. V bodě 16 městský soud správně shrnuje, že prvním důvodem, pro který krajské ředitelství

neudělilo stěžovateli výjimku, bylo neprokázání dostatečného důvodu sběratelské činnosti pro požadované rozšíření sběratelského zájmu podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 5 zákona o zbraních.

[14] Stěžovatel odkazuje na pasáž druhého rozhodnutí, v níž žalovaný konstatoval, že lze z doplněných podkladů sběratelskou činnost dovodit. Městský soud však zcela srozumitelně vysvětlil, že o prokázání sběratelské činnosti žalovaný v druhém rozhodnutí hovořil výhradně v souvislosti s žádostmi podanými v letech 2009 a 2012. Tyto žádosti se týkaly zbraní z období let 1938-1947. Právě ve vztahu k tomuto období byla sběratelská činnost prokázána. Žádost posuzovaná v nyní řešené věci se nicméně týká zbraně nespádající do tohoto období. To reflektoval žalovaný už v druhém rozhodnutí, když konstatoval, že hlavním důvodem pro zamítnutí stěžovatelovy žádosti o výjimku je závěr krajského ředitelství, že neshledává důvod k rozšíření dosud prováděného sběratelského zájmu. Ve vztahu k žádosti posuzované v nyní řešené věci nicméně nikdy nebyla sběratelská činnost prokázána. Právě naopak, v souvislosti s touto žádostí neshledaly správní orgány důvod k jejímu rozšíření. Na to srozumitelně poukázal městský soud především v bodě 18 napadeného rozsudku. O tom, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval nerespektování svého dřívějšího závazného právního názoru krajským ředitelstvím, proto nemůže být řeč.

[15] První kasační námitka proto není důvodná. Odůvodnění městského soudu je v této části srozumitelné a vyplývá z něj, jakými úvahami se při rozhodování řídil. Napadený rozsudek je v tomto ohledu zcela přezkoumatelný.

pokračování

[16] Stěžovatel dále namítal, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Připomněl, že rozporoval konstatování správního orgánu, že ve své úvaze není omezen ničím. Trval na tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části, ve které se žalovaný (ne)zabýval jeho námitkami ve vztahu k rozporu žádosti s veřejným pořádkem. Městský soud však podle NSS v napadeném rozsudku srozumitelně vysvětlil, že stěžovatelova první dílčí námitka není důvodná proto, že míří pouze proti obecnému konstatování žalovaného stran rozsahu jeho prostoru pro uvážení. Městský soud správně zasadil toto vyjádření do kontextu judikatury kasačního soudu, podle níž potenciální rozpor s veřejným pořádkem a bezpečností posuzují správní orgány v režimu volného správního uvážení (rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 As 23/2007-146, a v něm citovaná judikatura, případně rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 6 As 53/2016-48, bod 11). V navazující části se pak napadený rozsudek správně vypořádává i s druhou dílčí námitkou ohledně toho, že se žalovaný nezabýval částí stěžovatelovy argumentace k rozporu řešené žádosti s veřejným pořádkem. Zcela v souladu s konstantní judikaturou NSS stěžovateli městský soud vytkl přílišnou obecnost (nekonkrétnost) žalobní námitky a adekvátně obecně napadené rozhodnutí přezkoumal (viz např. z poslední doby rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2025, č. j. 8 As 264/2024-65, bod 27 a v něm citovaná judikatura). Protože v tomto ohledu městský soud postupoval zcela korektně, NSS nepřisvědčil ani druhé kasační námitce stěžovatele.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Městský soud rozhodné právní otázky posoudil správně, napadený rozsudek je přezkoumatelný, stěžovatel se svými námitkami neuspěl. NSS nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2025

Eva Šonková
předsedkyně

s
e
n
á

